

HETILAP

A MAGYAR HÖLGYEK SZÁMÁRA.

Előfizetési díj : Vidékre postán, vagy helyben házhoz hordatva : Félévre (juliustól december végeig) 4 ft. uj p.
Negyed évre (juliustól szeptember végeig) 2 ft. uj pénz.

E L C S Ü G G E D É S.

Láttak-e valaha olvasóim, valami nép-
ünnepek alkalmával, sugár, sima fenyősdart,
szappannal bekenve s tetején tarka kendőket,
egy óriás sódart, vagy hizlalt pulykát, mik-
hez olykor még ezüst kanalak és villák is
járultak?

Aztán e sima fasudár körül egész sereg
gyerkőczét, kik uj meg uj kísérleteket tesz-
nek, hogy arra fölmászhasanak?

Némelyek közülök a sudar közepéig jut-
nak, aztán egyszerre villámgyorsasággal
lezuhannak, míg ismét a földön találják ma-
gokat, a nézőség nevetése és huhogatása közt.

Mások majdnem a tetőig vergődnek;
mindenki azt gondolja, hogy elérték a célt,
már nyujtják kezeiket a díjak egyike után;
midőn ime, épen e mozdulat oka annak,
hogy ők is elvesztik a büszke egyensúlyt, s

lepottyannak a pázsitra, hol hahoták közt
fogadtatnak a néptömeg által.

Kevés példa van arra, hogy valaki mind-
járt, az első kísérlet alkalmával nyertessé
vált volna; csak számos kudarc után sike-
rül többnyire a díjakhoz jutni, melyek oly
igézően kínálkoznak a magasban.

A gyerkőczék közül azok, kik az első
kísérletek után elvesztik bátorságukat, soha
sem leendnek nyertesek; csak a bátoré, a
kitartóé a diadal.

Ugy tetszik nekünk, mintha az élet némi-
leg hasonlítana e játékhoz; legalább azokra
nézve, kik nem születnek ezüst kanállal
ajkaik közt, mint egy angol közmondás ezt
igen jellemzően mondja: azaz kik kényte-
lenek saját szerencséjük kovácsai lenni.

A szerencse pályája sima és meredek;

a ki fölfelé akar ezen haladni, a tetőig, hol a dijjak diszlenek, annak nem szabad elcsüggedni, ha vissza csúszik nem egyszer, s újra kell kezdenie a fáradságos utat.

A ki mer, az nyer! — De nem elég ám ez életben ha egyszer merünk, s aztán ha nem érjük el mindjárt a czélt, s ha vissza csúszunk a kijelölt ösvényen, elcsüggedve, s keresztbe tett kezekkel siratnunk az elvesztett előnyt.

Ujra kell merni — újra kísérteni szerencsénket, nem kimélve sem fáradságot, sem áldozatot; s a ki el nem csügged, a ki még balesetek és akadályok közt is föl tudja tartani bátorságát, az többnyire czélt ér — ha későn is. A magas cserfa tetőn pillantván meg egykor a seregély a csigát, azt kérdezte tőle : mondd nekem rest állat, hogyan tudtál eddig jutni? — Csúszva — mászva, — volt a felelet. Mi nem ilyen, hanem becsületes sikerről szólnak — itt.

Az elcsüggedés egyike a legártalmasabb, legveszélyesebb érzéseknek; még a legmindennapibb dolgokban is utunkban áll, s akadályozza a sikert.

Hát még hol fontos ügyekről, hol egész életünk boldogságáról van a szó!

A ki ily életküzdelemben nincs e lassu méreg ellen oltalmazva, a ki kedélyét — átengedi ellankasztó hatásának — az vesztve van.

Segíts magadon — s az Isten segíteni fog rajtad! — ez legyen jelszava mindenkinek, ki sikert akar aratni az életben.

Már a tanuló, ki a próbatétek alkalmával helyet enged szívében az elcsüggedésnek, nem fogja elérni soha azt, miután sóvárog : az első helyet tanulótársai közt.

Az orvos, a ki elcsügged, midőn súlyos

beteg ágya mellett áll, nem fogja azt kigyógyítani.

Az ügyvéd, ki nem bízik magában, hanem az akadályok rohama előtt elcsügged, ritkán vagy épen soha sem fogja a pert megnyerni, melynek sorsa ügyességétől és bátorságától függ.

A gazda, ki elcsügged, ha az időjárás rossz, ha betegség harapódzik el nyájai, vagy gulyái közt, ha a jég elveri vetéseit, szőlőit, nem fogja soha a kárt kipótolni ügyes számitás által, vagy elejét venni némi áldozattal; hanem panaszolni és sóhajtozni fog — s e mellett lassankint tönkre jutni.

A hölgyeknek pedig olykor még nagyobb szükségök van arra, hogy ne csüggedjenek el, mint a férfiaknak; mert hány család létezik honunkban, mely csak egy ügyes, bátor nőnek köszönheti jólétét?

Hány nőt ismerünk, kinek atyai s anyai kötelességet kell egyszerre teljesíteni gyermekei iránt — s ha elcsüggedne a sok bajoni mi válna ezekből?

Aztán épen a házi bajok azok, melyeken legkönnyebben elcsüggedünk, mert közvetlenek, leginkább az életbe vágnak, s folytonosan érezzük nyomásukat.

Ha bár nevetségesen is hangzik, de valóban könnyebb olykor csatában részt venni, mint egyikét azon házi csatáknak lecsillapítani, melyek nem ritkán cselédek, gyermekek, nevelők s nevelőnők közt támadnak, s melyek a házinő és anya egész bátorságát, lélekjelenlétét s ügyességét veszik igénybe.

A nő ki ilyenkor elcsüggedve szobájába vonul, s könnyes szemekkel sóhajtozik nehéz sorsán, kiadta kezéből a házikormány nő részének gyeplőjét, s a szilaj lovak aligha nem vaditják el az egész fogatot, s rombolnak mindent széllyel.

JÓSIKA JÚLIA.

E G Y H A L V Á N Y S Z É P H E Z .

Oly halvány — oly vonzó ez arcz,
Búbájában szép s angyali. . . .
És oly lángoló e szemek,
Mint a szerelem dalai :
Kín az — leányka! — arczodon,
S szemed tüzében fájdalom.

A sors irántad mostoha. . . .
Áldásából rád nem jutott ;
Másnak nyújtott kéjt — örömet,
Neked vérző szívet adott,
S halvány arczot — bércek havát,
Hogy fődje el a szivcsatát. . . .

A nagy csatát, mely átvonul
Gyakorta vérző szíveden,
S nyomában, vészes útain,
Uj fájdalom — uj kín terem :
S ezek a szívnek gyöngyei,
Ott szoktak mélyén rejleni ! . . .

Hol a sugár, mely arczodon
Egykor mosolyként lebegett ? —
A fényes nap leáldozott ;
Sugára sem maradt veled !
És most borus éj vesz körül
S virrasztod az éjt egyedül . . .

S nincs villám, mely felgyujtaná
Fölötted az éj fellegét —
Villám, mely fényt árasztana
E nagy sötétben szertesztét :
Nincs — nincs villám — és nincs sugár,
Rájok kebled hiába vár ! . . .

Mi vész ért a lét hajnalán ?
Mi féreg dulja kebledet ?
Hajolj felém, — szólj és beszélj ;
Ah semmi — semmi felelet !
De arczod megmondja nekem :
Hogy az — a megsalt szerelem.

ORBÁN PETŐ.

EGY NŐ KI AZ ÉLETBŐL REGÉNYT CSINÁL.

(Eredeti beszély.)

(Folytatás és vége.)

És mindamellert, hogy azon szerelem, melyet László a fiatal nő iránt érzett, oly reménytelen, vágytalan volt, s daczára azon félénk tartozkodásnak, melylyel azt rejtegetni iparkodott, a bájos Emma semmiről sem volt a világon mélyebben meggyőződve, mint a komoly, busongó szöke huszártiszt rajongó szenvedélyéről.

A nők az ilyenü titkok fölfedezésében virtuozitással bírnak.

És mivel e szerelem hallgatag, tartozkodó volt, és mivel a vallomások izetlenségétől megkimélte őt, (a nem osztott szerelem vallomásai mindig unalmasak) hát megbocsátotta, türte azt, sőt hiúsága még egy kis kedvtelést is talált benne.

A mi Letinszkyt illeti, ez nőekkel szemben épen nem tartozott ugyan a tartozkodó félénk, tulszerény emberek sorába, de hogy a jelen esetben mennyire vette alkalmazásba kiváló tehetségeit, s koronázta-e szokott süker föllépését, azt László, daczára a vetélytársak éles tekintetének, s mindenre kiterjedő figyelmének, nem tudni, de még csak sejteni sem volt képes.

Letinszky soha, vagy csak igen keveset beszélt Emmáról, s ekkor is oly hideg egykedvü közönnnyel, hogy László végre majdnem elhitte volna, hogy ez egykedvüség nem álarcz, ha képes lett volna felfoghatni, hogy létezik ember a világon, ki Emma bá-

jai és szeretetreméltó tulajdonai iránt érzéketlen maradhat.

Minden hangja, minden mozdulata, egész lénye oly szeretetreméltónak, ellenállhatlanak tetszett előtte, mikép nem volt képes elhinni, hogy ép érzékekkel mindez iránt valaki közönyös maradjon.

Képmutatónak tartotta tehát Letinszkyt, s féltékeny volt rá, anélkül, hogy gyanuja képzelődése rémein kívül, valamely tény által igazolva lett volna.

Emma viseletében, hangjában, modorában nem fedezhetett fel semmit, mi jogos okul szolgálhatott volna álmatlan éjekre ; ő Letinszky iránt mindig udvarias, nyájas volt ugyan, de ez udvariasságot kellő hidegség mérséklé arra nézve, hogy az még a féltékenység sas szemével is daczolhasson.

Ily bizonytalanságban, homályban állottak a dolgok Lászlóra nézve, midőn egy véletlenül közbejött eset hirtelen szétszaggatta a fátyolt szemei előtt, s minden kételkedést kizáró bizonyosságban tüntette fel előtte a valóságot.

Egy délután Letinszkynek ismét „átkozott fejfájása“ volt, midőn a kilovaglási idő elérkezett.

László tudta, hogy barátja hol fog ezen betegség ellen gyógyszert keresni, de azért nem erőszakolta a vele való menetelt, hanem látszólagosan egészen egykedvü arczczal

lovára pattant, s egész haragját ártatlan „Sárkány“-án töltötte ki, melyet vérig sarkantyúzott, s mely midőn mintegy két órai kóborlás után az udvarra visszavágtatott, egész testében reszketett és tajtékzott a fáradtságtól és a szokatlan bánásmód feletti szégyentől.

De ha a ló reszketett a haragtól és szégyentől, reszketett ám gazdája is, mintha egymást ingerelték és szilajították volna mindig jobban, mindig jobban.

László belsejében e pár órai lovaglás alatt nagy átalakulás ment véghez.

Midőn hazulról egyedül volt kénytelen távoznia, csak azon sivár haragot őrizte szívében, melyet azon tudat, hogy Letinszky most egyedül van Emmával, mindannyiszor lángra gyújtott benne; de e haragot máskor lassankint elpárologtatta a szabad lég és sebes mozgás, mig most pillanatról pillanatra nagyobb láz, nagyobb izgatottság ragadta meg idegzetét, és önuralma mind jobban jobban tovatűnt.

— Ez nem maradhat tovább így! — tört ki végre türelmetlensége. — Ez örökös felindulást tovább nem bírom! Beszélnem kell Ádámmal s azután Emmával, ismerni akarom sorsomat!

Hazatérve egyenesen Letinszky szobájába rohan, de Letinszky még nem volt hon.

Gyorsan átöltözködött, és Emmához sietett.

Sejtelesem volt-e vagy csak esetleges összelátkozás, de soha még ily izgatottan nem lépte át a százados küszöbét.

Épen kardját oldozgatta az előszobában midőn a komorna belépett s tudatta mikép a nagyságos ur nincs hon, a nagyságos asszony pedig a főhadnagy ural a kertben sétál.

Gyorsan megfordult s lesietett a kertbe. De a kert hosszú, széles, egész kis határ volt.

Mely irányban, hol keresse őket?

Őt hat mind más irányban ágazó ösvény volt előtte; minthogy választania lehetetlenség volt, a jó szerencsére bizta magát, s a legelsőre lépett.

Ez kevés kanyargással néhány virágtábla megkerülésével a szilvásba vezetett.

Itt nem lelvén őket, új ösvényre lépett,

erről ismét újra, anélkül hogy találkozott volna valakivel.

Igy bolyongott jó darab ideig, s már majdnem ráhatározta magát, hogy kiáltani fog, midőn hirtelen úgy rémlett, hogy alig néhány lépésnyire egy bokrokból alkotott lugasban Emma szavát hallja.

Megállt és figyelni kezdett.

Nem csalatkozott; ők voltak, és pedig oly közel, hogy minden szavukat kivehető.

Pillanatig habozott, hogy ne lépjen-e gyorsan elő, de a féltékenység lábait földhöz szegte és ajkait elnémitá.

— Ez gyalázat, — mondá Emma izgatottságtól remegő hangon, — árulás, de melyet én tűrni nem fogok.

— De Emma, kérem önt, nyugtassa meg magát és hallgasson meg hidegvérrel.

— Azt kívánja, hogy hideg vérrel hallgassam végig árulása történetét! Ah, mért nem kívánt ön tőlem hidegvért ezelőtt egy hóval, midőn szerelmet hazudott!

— Én nem akartam önt megcsalni soha, esküszöm önnek Emma, s hogy most bátorságom van az igazat megvallani, csak az ön akarátának engedelmeskedem. Nem ön maga kívánt-e tőlem esküt, hogy mindig őszinte leendek?

Bármennyire is igénybe vette László figyelmét ezen ránézve mindennél érdekesebb párbeszéd, még is észre kelle vennie a dudolva közeledő századost, ki már csak alig husz lépésnyi távolságra volt tőle.

— Ah jön ön százados ur — kiáltá hangoosan, — csak képzelje elvesztettem magamat. Hisz ez nem kert, hanem egy egész rengeteg!

A százados jól kikaczagta ügyetlen vendégét, s karöltve a lugasba vezeté.

Emma egy fakarszékben himzett, Letinszky egy másikban valamely regényből olvasott fel egészen szokott közönyös hangján.

Mindkettő arcza oly nyugodt, egykedvű volt, hogy László, ki e művészetben oly járatlan volt, alig mert hinni szemeinek.

A százados hahotázva elbeszélte László ügyetlenségét, s miután mindnyájan neveték, a jó Lászlónak is nevetnie kellett.

Nevetett is, és Emmán kívül senki sem ismerte fel benne a gúnyt.

— Mindjárt meghalok éhen — panaszkodott a százados — menjünk uzsonálni.

Emma a László karjába fogódzott, s gyorsan magával vonta őt.

— Holnap tíz órakor várni fogom önt — mondá halkán — fontos beszédem van önnel.

László alig birt uralkodni felindulásán.

— Mindenek előtt értésére kell nagysádnak adnom. . . .

— Mit? —

— Hogy kihallgattam párbeszédjüket.

— Annál jobb. Csak egyre kérem.

És az?

— Hogy Letinszkyvel ezt addig míg együtt nem beszéltünk, tudatni nem fogja. Igérje meg.

— Igérem.

VI.

Bármily kevésbé is volt birtokában László a nagyvilág tulajdonainak, bármily kevésbé tudta is felindulásait rejtegetni, ez alkalommal még is sikerült élénk felindulását legalább annyira elpalástolni, hogy Letinszky, kinek legkisebb gyanuja sem volt a történetekről, mit se vegyen észre.

És ez annal könnyebb volt, mivel Letinszky az estét Mari és atyja társaságában tölté, s így ő forrongó indulatrohamaival korán elvonulhatott.

Lázás izgatottság között álmatlanul vrasztotta át az éjszakát.

Ezer gondolat, ezer kétely marczangolta szivét. De bármily gyötrök, fájdalmasak voltak is e kételyek, legkinzőbb azon bizonyosság volt: hogy Mari Letinszkyt szereti.

De hát minő árulást követett el ellene Letinszky?

Ellehet-e árulni egy olyan nőt mint Emma?

És végre mit akarhat vele, mi mondani valója lehet e nőnek, kivált miután értésére adta, hogy titkát felfedezte?

Mily talány? Minő rejtelmek? Minő hosszú éj!

Ah, végre virrad!

Pontban a kitüzött időben a századosnőnél volt.

A százados a mezőn volt.

Emmát a teremben találta. Izgatottan

járkált alá s fel, és midőn belépett, eleibe sietett és megragadta kezét.

— Vártam önt, köszönöm, hogy eljött.

Lászlót oly élénk indulatroham fogta el, hogy egyetlen szót sem volt képes szólni. Némán hajtotta meg magát.

— Ön bámul nemde e különös meghíváson, és kíváncsi tudni mi mondandóm lehet nekem önnek és különösen a történetek után?

— Megvallom asszonyom, — tördelé László zavarttan.

— És ez igen természetes is. De a dologra. Nem akarom önnek türelmét kifárasztani. Hanem mindenek előtt egy kérdést. Meg kell ígérnie, hogy bármily különösen hangozzék is az, őszintén felel rá. — Igéri ön?

— Igérem.

— Tehát szeret ön még engemet?

László nem mert hinni hallérezéseinek. Semmi a világon el nem ámitotta volna őt úgy, mint e kérdés.

A fiatal nő ismételte kérdését.

— Nos hát miért nem felel? Igéretét bírom. Szeret-e még engemet?

László néhány másod-perczig küzdött magával, ha megvallja — a valót?

Végre adott szava győzött.

— Nevezze ön gyávaságnak, vagy bárminek e vallomást — mondá felindult hangon, s tekintetét merőn a fiatalnő arczára szegezve — de én nem akarok hazudni ön előtt. Igen én szeretem önt!

— Még, mondja ön: még!

— Igen, még! sohajtá László.

— Ó köszönöm! — Kiáltá élénken a fiatal nő és megragadva László kezét azt annak minden szabadkozása daczára ajkához vivé.

— De mit mivel ön asszonyom? — kérdé megütődve az ifju tiszt, ki álmodni vélt.

— És én is szeretni fogom önt. Mert ön megérdemli, mert ön jó és becsületes. De csak egy feltétel alatt. Akarja ön?

— Minő feltétel alatt asszonyom?

— És ön még azt meri nekem mondani hogy szeret engemet! Menjen ön, ön nem mondott igazat!

— Esküszöm önnek Emma!

— Miért kérdi hát: minő feltétel alatt.

Ha szeret, akkor nem létezhetik föltétel, mely igen nagy legyen.

A fiatal tiszt néhány másod perczig szó-talanul, habozva állott, s csak némán bámult Emma izgatott, kikelt arczára.

— Ah ön nem szeret, vagy gyáva! — mondá a fiatal nő lábával toppantva.

— Elfogadom — tört ki végre László szenvedélyesen — elfogadom, bár mi legyen is az!

— Kezét és becsület szavát rá!

— Esküszöm!

— Végre valahára! — kiáltá Emma diadallal — legalább megleendek boszúlva.

— Tudassa ön velem a feltételt! — mondá László sötét sejtelemtől megkapatva.

— Letinszky élete. Azt akarom, hogy megölje őt!

— Ah asszonyom, ez borzasztó!

— Becsület szavát birom. — Vagy gyáva ön?

— Ah, sohajtá a fiatal tiszt megsemmisülten.

— Kezdjen ön vele czivakodást, keresen ürügyet rá, mit bánom én akárminőt, csak hogy megölje őt! — kiáltá Emma önkivületi lázzal.

— De asszonyom, ő legjobb barátom!

— De hát mi vagyok én önnek? Nem azt mondja-e hogy szeret? Ah, minő vér foly önnek ereiben! Ölje ön meg őt, és én öné vagyok. Érti ön, rabszolgálója leendek egy életen át. — Követni fogom bár hová kívánja!

László megsemmisülten rogyott egy karszékbe.

— Ah, férjem már jön! Hallom lova nyerítését. Távozzék ön gyorsan, a kerten át. Neki nem szabad ily arczczal látni önt. Távozzék és ne feledje, mikép becsületszavát birom, melyet soha sem fogok önnek visszaadni.

Midőn a fiatal tiszt kimerülten a láztól és felindulástól, hazaérkezett, testvére Mari öröm és boldogságtól sugárzó arczczal rohant eléje.

— Jó hogy jössz, jó hogy jössz! Istenem mily boldog vagyok! — kiáltá elragadtatással és testvére karjai közé vetette magát.

— De Istenem mi lelt! Szemed könnyel van tele, és arczod oly halvány. Beteg vagy László?

— Futólagos kis láz az egész, mely nem sokára el fog mulni. De szólj te édesem, honnan e rögtöni elragadtatás, e rögtöni boldogság?

— Ah te nem is sejtéd, — találd el kérlek!

— Valóban képtelen vagyok — mondá László ajkára mosolyt erőszakolva.

— Csak képzeld — mondá a szép kis gyermek szemérmesen mosolyogva — én menyasszony vagyok!

— Egy óra óta édesem.

— Völegényed nevét? — kiáltá László, gonosz sejtelemtől megkapatva.

— Hogyan, és te nem találsz el? Ki lehetne más, Ádám!

— És te szereted őt?

— Jobban mint életemet!

László, hogy az indulatrohamot, mit e meglepő tudósítás szívében ébresztett, elpalástolhassa, betegnek mondá magát és szobájába vonult.

Mily balsors! mily különös összetalálkozása az ellenséges véletlennek!

Mari a jó a kedves kis Mari, egyetlen testvére, ki annyira szereti őt, jegyese azon embernek, kit ő egy örvöngő lázas pillanatban megölni fogadott.

Bezárta szobája ajtaját, a pamlagra vetette magát, s hosszason elgondolkozott.

Végre határozott. A testvéri szeretet és kötelességérzet győzött.

— Itt áldozat kell, — sohajtá keserűen mosolyogva — hadd legyek én az. Marit nem szabad feláldoznom!

Ezzel felkereste barátját, s azzal együtt atyjához sietett.

* * *

Másnap a szép Emmát, a jó századost, a falut s az egész környéket valóban rendkívüli és bámulatos ujdonsággal lepte meg a hársfalvi tiszteletes ur.

Ez ujdonság semmi sem volt egyéb, minthogy Letinszky Ádám főhadnagy ur és Szederi Mari kisasszony reggeli 5 órakor annak rend és módja szerint összeesküdtek.

Esküvő után az egész család, még maga az öreg méltóságos ur is kocsira ült, s Kolozsvár felé elutazott.

A jó százados e hirt csak azután volt képes elhinni, miután személyesen meggyö-

zödött a család elutazásáról, miután a főhadnagyék búcsu leveleit átadták neki.

Emmára e hír kevésbé volt meglepő. Ő, mint állítá, régen tudta az egészet, csak nem akarta elrontani a meglepetést.

És Hársfalva a fiatal tisztek elutazása után ismét visszaesett szomorú egyhangúságába és sokáig nem történt benne semmi fel-
említésreméltó dolog azon szomorú körülményen kívül, hogy a szép Emma pár nappal a Szederi család elutazása után meghülésből (mint egy nagy tekintélyű kolozsvári orvos

állítá) ideglázba esett, melyből hosszas szenvedés után fölépült ugyan — de csak mint a régi Emmának árnyéka.

Szép, finom, átlátszó, fehér arczbőre elránczosodott, sárgás foltokat kapott; illatos gazdag hajfürtjei tövestül kihulltak.

Minden elveszett, csak regényes hajlamai maradtak meg.

Ő talán rábirta volna magát venni még egy regény végigjátszására, de fájdalom! — regényhőst nem talált többé.

BALÁZS SÁNDOR.

V E N D E T T A.

Korz jellemrajz.

(Vége.)

Ezen eset hire gyorsan elterjedt s a Parolanti-k összegyültek. Átkot mondanak Mattheora és nevére s elmentek a megölt rokonaival egyetemben a Peraldi házhoz.

Fiordaliza ismét egyedül volt otthon; azon hir juta hozzá, hogy Pietro egy szép falusi leánynak teszi a szépet Calenzana környékén; azonban nem hitte, hiszen birta forró hűségesküit. És mégis — miért nem jött el s nem is hallatott magáról?

Álmélkodva hallá szomszédai hívását, s hogy megrémült, midőn megtudá mi történt. A Parolanti-k azt mondták neki, miszerint vagyona átok alá esett, és ő nem válaszola semmit reá; ösmeré előjárói szokását és tudta, hogy minden kérése hasztalan. A ház lerontaték, a kis kert elpusztítaték s a szekerczével a héj a gesztenyefákról, a Peraldik kiváltképeni vagyonáról, lehántaték. Ez annak jelül történt, hogy az ég haragja Mattheot s vagyonát elátkozá, mivel az esküt megtöré és Giacomo véret kiontá.

A hontalan leány Peraldi Curatehoz vonúlt.

Most ő Pietro közelében élt s meghallá nem sokára, hogy annak változékony érzelve egy Marietta nevű csinos falusi leány által, csakugyan lebilincseltetett. Fiordaliza találkozik vele egykor a mezőn s heves szemrehányásokat tön neki hűtlenségeért. Az kedvetlenül, azzal igyekvék magát menteni, hogy az egybekelésből köztök csakugyan nem lehet semmi, mivel családjaik a Vendettában éltek.

— Hallgass és ne próbáld, gyalázatos árulásodat szépiteni! szakítá őt félbe a leány megvetőleg s a lángoló gyűlölet kifejezésével tevő hozzá: Neked esküvések keveset érnek, nekem azonban szentek. Mit én neked esküvék, megtartom; — tehát őrizkedjél a leányt megkérni.

Pietro pillanatig megrendült, azonban mégis megnyugtató magát azon gondolattal, hogy egy nő fenyegetései csak annyi mint a szél. Ő Fiordaliza elhatározott lényét sohasem ismeré, mivel könnyelmű véralkatában nem birt kellő mértékkel az ő mély, erélyes jelleme számára. Marietta ellenben vidám volt s gyermekes; ifju ártatlansága jobban tetszék neki mint előbbi kedvese vulkáni heve, mely őt gyöttré mióta szenvedélyének első tüze elmúlt s az első örömben részesült. Aztán Marietta nem volt, miként Fiordaliza, a vad, zordon hegyek gyermeke, hanem bennszülöttje egy szép, termékeny vidéknek, melyben jólét uralga.

Fiordaliza rokona az ő rejtegetett fájdalomát atyja fölötti gyászának, s testvére utáni bújának tulajdonitá és reménylé, hogy az idő meg fogja őt nyugtatni.

Fiordaliza azonban rettenetes szándékot koholt. Ő valódi leánya volt országának — égő szerelemben, de ép oly határtalan szenvedélyes gyűlöletében vagy boszuszomjában.

Egy tavaszi napon Marietta lakásában élet és vidámság uralga. Menyegző napja volt, s fehér ruhában és menyasszonyi ékben állott háza ajtaja előtt. A barátok, szomszédok és rokonok Corteo-

nak (násznép) állottak csoportokban közelében, s egy zöld diadalkapu, sok czifra szalaggal díszítve, emelkedék a falu végén.

Egy ifju lépett a menyasszonyhoz és diszes beszédet tartott. Panaszkodék, hogy az a falut el akarja hagyni, hol jó vigyázat alatt nőtt fel, a hol sohasem szenvedett hiányt virágokban és barátokban. Mivel most azonban eltávozik, tehát kíván neki barátjai nevében zavartalan boldogságot s mondá búcsujokat. A leány könyekben tört ki s az ifjunak ajándékot nyujta emlékül.

Arra egy felékesített lovacska vezetteték elő, s a menyasszony felült reá; fegyveres ifjak, virágokkal és szalagokkal koszorúzva, vették körül, s mindnyájan a diszkapun vonultak keresztül; tamburák és dudák hangzának s szüntelenül lövések durrogtak.

A menet közeledék azon faluhoz, melyben Pietro közbámulatra egy kis birtokot vett volt. A helység bejáratánál egy második diadalkapu állott s egy ifju lépett megszalagzott olajággal Marietta elébe és átadá azt neki szép mondatok kíséretében. Most a Corteoból két fiatal ember vágatott el dühös sietségben Pietro háza felé, az első lehetni a dicsőségben ki a menyasszonynak a háztól a kulcsot elhozza. A kulcs jelképe egy virág; a leggyorsabb futó nyeré el azt; ujjongva kezében tartva vissza rohant Mariettához s átadá neki a jelvényt.

A Corteo tovább vonult s minden erkélyen leányok és asszonyok állottak; kik örömkialtások és áldáskivánások közt virágokat, rizst és buzakalászokat szórtak a menyasszonyra s kíséretére.

Pietró házából annak egy rokona lépett ki, ki a vőlegény atyját képviselé, s régi szokás szerint komoly méltósággal szólt az idegen kíséretéhez:

— Kik vagytok ti, férfiak fegyverben? barátok vagy ellenség?

— Mi vendégbarátok vagyunk, — felelé a vőfél, s ez a szép és dicső szűz barátságunk záloga. Mi ezen virágot a Calenzana hegyeken szakasztottuk, hogy öt neked ajándokul hozzuk.

— Isten hozott tehát benneteket, vendégbarátok! kiálta az öreg. Lépjetek be és enyhítsétek meg magatokat a lakomán! — Leemelé a szűzet a lóról, megölelé s bevezeté a házba. Itt a vőlegény zárá öt karjaiba, miközben a tizenhathúros czitera és a duda hangja a kísérők örömját követé.

Nemsokára az egész csapat a templomba ment, melyben gazdagon mirtusok valának elhintve s gyertyák égtek. A falu Curate-ja hirtelen megbe-

tegedett és Mutius Peraldit felkereté, a párt megesketni. Pietro magát valami titkos nyugtalanságtól nem tarthatá vissza, midőn a lelkész megpillantásánál annak rokonaira emlékezék. De mégis összeszedé magát csakhamar s mosolyga félelmén egy leány fenyegető szavai előtt. „Ő nemsokára más szeretőt találánd, mert szép, ő valóban még szebb mint Marietta,“ gondolá a maga teljes megnyugtatóhoz s előre elmerült a jövő boldogságában. Ő a gazdagság egy oly forrását fedezé fel, mely igen jövdelmezőnek ígérkezék. „Fiordaliza ellene lett volna, ő nem volt alkalmas számomra!“ véle végre gondolatban ismét az elhagyottal foglalkozva.

A szertartások végbementek és mindenki a kijárat felé nyomúlt. Mosolygó mátkájával karján lépett ki Pietro a templomajtóból. A templom előtt egy fához támaszkodva a halvány Fiordaliza állt, még sápadtabb lett, a mint az esküvőről jövő párt meglátta; Pietro nyugodtan tovább akart lépdelni. De Fiordaliza hirtelen egy pisztolyt vont elő kebléből; elsüté azt, s Pietro szétzúzott koponyával hanyatlék menyasszonya és a közelebb állók karjaiba.

Marietta hangos sikoltást hallatott, miközben a tömeg megkövülve látszék. A lelkész a templomból elősietett, s midőn Fiordalizát a pisztolylyal kezében itt állni látta, elszörnyedve kiálta:

— Boldogtalan, mit tevé!

— Ne kárhoztass, — szólt nyugodtan. — Én szerettem öt s megfogadám neki a szent szüzre és minden szentekre, hogy ő sohase birjon mást. Hűségesküit a szél elfűtta, én eskümet megtartám. Ki mondhatja, hogy jogtalanságot követék el, és ki cselekedett volna máskép, ki oly hön szeretett, mint én?

A körülállók közül legtöbben élénk rokonszenvet érzenek a leány iránt; ők a véres tettet igazolva találák az ellene elkövetett igaztalanság által, és sokan kiáltának:

— Evviva, éljen a te nemed.

Csak a menyasszony rokonai és barátai hallgatának komoran, s a lelkész részvevőn a fiatal özvegygyel foglalkozék, ki elájult.

Fiordaliza fogságba vetteték, s mindenki sajnálkozék azért rajta, mig a szegény Mariettának sokkal langyosabb részvét jutott. Pietrót senki se szánta; férfiak és asszonyok, s különösen a leányok, sorsát általában méltónak találák, és sokan magasztalák Fiordaliza bátorságát.

** Aradon egy szép nő, esti 9 órakor, a Marosba ugrott, de kimentetvén Cs. orvos urnak sikerült őt ismét életre hozni.

** Kassa községtanácsa elhatározta, hogy a város költségén minden évben egy-egy ifjat fog küldeni Dr. Entz pesti műkertészeti intézetébe kiképezés végett, azon reményben, hogy az ifjak a mű- és haszonkertészet terén szerzendő ismereteiket idővel városuknak fogják áldozni — anélkül azonban, hogy erre kizárólag kötelezve lennének.

** Nagyvárad és Miskolcz közt az egyenes vaspályai összeköttetés teljesen helyre van állítva. Azon intézkedés, miszerint a vonatok reggel és este egy órával előbb indulnak s érkeznek, jó szolgálatot tett az utazó közönségnek, a lakosságának pedig azon előnyt szerzé, hogy leveleiket, s hirlapjaikat sokkal előbb kapják, mint eddig.

** Bethleni ifj. gr. Bethlen Pál, f. hó 17-én Kolozsvárott meghalt.

** A kolozsvári színház igazgatója Marosvásárhelyen megjelenvén, s egy itteni színház felállításáról intézkedvén, a város és vidéke közönségének azon kilátást nyújtá, hogy jól szervezett társasága által mielőbb élvezetes estéket szerzend.

** László József befejezte kassai vendégszerplését, s most Molnár társulatához utazott N. Váradra.

** A „magyar zene- és költészeti gyöngyeinek terjesztése végett“ utazásra kelt „dalidó-társulatnak“ mint mondják, Tatában igen furcsa kalandja volt. Valóban a főnebbi szép czél elérésére méltóságosabb eszközök lennének választandók mint ez a lenézéskeltő faluzás és házalás.

** A magyar hölgy. Kemenesalján él egy urhölgy, kinek megjelenése itteni, vagy somogyi birtokaiban, a népnek mindig örömet hoz, és áldásos nyomokat hagy maga után, s azonkívül, hogy a magasabb műveltségnek, művészetnek s irodalomnak hő barátnője, évenként Budapestre is szán időt, hova sok keresztleánya közöl, mindenkor elvisz magával legalább egyet, kinek a haza fővárosát s annak dicsőségét megmutatja, őt a nemzeti színházba s mindenüvé elhordozza, szívében a hon-szeretet tüzeit éleszti, eljövet pedig tetőtől-talpig felruházza, s gazdagon megajándékozva hozza haza, mit aztán a megutaztatott falusi leányka teljes életében hálásan emleget. Házánál is mindig nevel felfogadott fi- és leány árvákat, s a népiszkolai próbatelek alkalmával ajándékokat osztogattat — tanulóknak és tanítóknak. Távollétében mindezek gyakorlására gazdatisztjei vannak utasítva. Anyáskodó gondja van korlátoltabb sorsu urileánykák szerencséjére, kiknek férjhezmeneteli hírért hallva, azonnal megjelenik mellettük, vagy hozományuk gyarapításához megküldi ajándékát. Midőn tűzvészről, vagy leégett kárvallottakról hall hírt, az ő munkás segítsége kéretlenül is tüstént ott terem. Az iskolai tanulók ösztönzésére, vejjével egysesülve tőkealapítványt örökített, mely

boldogult széplelkű leánya emlékére „Flóra alapítvány“ nevet visel. . . . De előszámlálhatlanok az ő érdemei. Ez urhölgy — írja egy levelező — Herényi Gothard Istvánné, sz. Kovács Borbála asszonyság.

K Ü L F Ö L D.

** A krími háboru idejében sokat emlegettek Miss Ference Nightingale angol hölgyet, ki a sebesültek és táborig betegegk ápolásában fáradhatlan buzgalmat tanusított. E derék nő most halálos beteg.

** Napoleon mindennap fris virágbokkrétát küld nejének Karr Alphons nizzai kertjéből. A császár távirat utján határozza meg a küldendő virágok színét, mert azok közte s neje közt titkos levelezésül szolgálnak, mit csak a császárné tud megérteni.

** A szemeringi vasut-vonal egyik vagonában két hosszulábú angol az olaszországi harczoló felek vitézsége fölött vitatkozásra kelt egymással. Utóbb annyira belekeveredtek a veszekedésbe, miszerint közös véleményük szerint, már csak boxirozás által lehetett abból kigázolniok. Hanem hogy a t. utazótársaságnak ne alkalkalmatlankodjanak, az erdőnél kiszálltak, s ott elvégezvén a verekedést, megegyeztek. Annyiban egyeztek meg, hogy midőn ismét előjöttek, mindegyiknek véres volt az orra.

** Victor Emanuel király a palestrói csatánál egy posványos helyre tévedt lovával, honnét csak a jókor elősietett zuavoknak sikerült őt kimenteniök.

** Berlinben két betegágyas nő ujonszülött gyermekét egy ágyba fekteték. Kevés pillanat mulva az egyik gyermek meghalt, s most nem tudni, melyik az élő gyermek anyja.

** A londoni Drury-Lane színház közönségének közelebb mutatta be magát Mlle Sarolta új énekesnő, Verdi „Traviata“-jában mint Violetta. A kisasszony még csak 18 éves, s magyar családból (Bujanovics) származik. Már kis korában figyelemreméltó zenészeti hivatást tanusított. Elemi kiképeztetése után Pesten, s később Párisban folytatta tanulmányait Mérynél. Először a párisi Ventadour teremben lépett fel a Troubadourban. Hangját, drámai érzését és megnyerő alakját már ekkor is nagyon dicsérték. Londonban is nagy hatást eszközölt megjelenésével, csengő sopranhangjával, és drámai játékával. — Többször hivatott és megtapsoltatott.

** A Humboldt Sándor sirja fölött összehalmozott borostyánkoszoruk közt egy fecske-pár rakott fészket.

** Egy kis fiu lépett ki napokban a berlini postahivatalból, kezében pénzes levelet tartva. E pillanatban egy iparlovag siet el mellette, s a levelet kezéből kikapja. Az utczai nép utána futott a

szerencsevadásznak, ki már majdnem elfogatva, egy levelet dobott el, mit az üldözők a kis fiú leveleinek vélték, az üldözéssel felhagytak, de az csak egy üres couvert volt. Hanem természetesen, mire ezt észrevették, az iparlovag nyomtalanul eltűnt.

** A Kaliforniában lakó chinaiaknál az a szokás uralkodik, hogy ha az adós nem bírja kifizetni hitelezőjét, hát torkon metszi magát, s ezzel vége a dolognak. Van rá eset, hogy még nők is, ha kötelezettségeiknek eleget tenni nem bírnak, opium által ölik meg magokat. Különben e chinaiak maguk közül választott titkos bíróság által bírnak, melynek ítélete alá mindenki feltétlenül aláveti magát; úgy hogy ha valamely chinai ellen egy társa méltatlanságot követ el, hiába akar igazságot szolgáltatni a közhatóság, a sértett magakimenten bántalmazóját, s pusztán a titkos bíróság előtt keres elégtételt. Különben az állam törvényeit tisztelik, s engedelmességeknek annak.

** Károly bajor kir. herceg, Hölken színész özvegyét, Lajos k. herceg pedig Menthe színésznőt nőül vette.

** Egy berlini uracs, miután gazdag örökségből magát kipusztította, hogy pénzhez juthasson, az atyja által építtetett, s még néhány üres helylyel bíró sirboltot adta el!

** Aycard Mária, francia regényíró, Párisban meghalt.

** Egy kopenhageni állatseregletben egyik majom, gyufacsomag birtokába jutván, annak meggyújtogatásával mulatozott, mire az egész intézet helyisége kigyuladt, s az állatok néhány majom kivételével benn égtek.

** Épületes látványul szolgált a drezdai utcái népnek a napokban egy jelenet, mely egy félreeső csapszék előtt ment végbe. Egy ficzkó az ajtóban állt, fennen lármázva a kocsmárosra, adná ki a kabátját, mert különben fura dolgokat fog elkövetni rajta; míg ha a kabátot szépségesen kiadja, holnap vagy holnapután hiány nélkül elhozza az elfogyasztott bor árát. A kocsmáros kételkedő ember volt, s hajthatlan maradt. Ekkor két sétáló fiatalember vetődik arra, kiknek egyike a fenyegető ficzkóban ruhaporolójára ismert, s kifizette helyette a tartozást. Hanem most következett a komédia drámai fordulata. A kocsmáros előhozta a zálogbavett kabátot, melyre rábizonyodott, hogy a jószívű fiatalemberé, kitől a ruhaporoló ma reggel hozta azt el, hogy pünkösdnapját méltólag megünnepelhesse.

** Coste francia tudós, egy találmányról tartott értekezést, mely igen alkalmas arra, hogy vízi állatokat beletéve, s ott táplálva, ezek életmódját tanulmányozni lehessen. Tapasztalásaiból közléseket is tesz; a rákról mondja, hogy példás házassági éreyyekkel bír; a him szorosán ragaszkodik párjához, s sohasem távozik oldala mellől; mellette uszik mindig, s ha elveszik is tőle, ismét magához vonja.

** Berlinben egy keresztelési ünnepély al-

kalmával, a jelen volt vendégek majd mindegyike megajándékozta a dajkát. A ház asszonya, vendégei távozta után felszólítja a dajkát, hogy a kapott ajándékpénzt ossza meg a szakácsnéval mert az az igazság. A leány teljesíté a parancsot, két tallért azonban elrejtett. A szakácsné megtudta, s panaszt tett e „hamisságért“ a nagyságos asszonynál, ki erre az egész ajándékösszeget magához parancsolta, s hogy a ház-béke egyensúlyja meg ne zavartassék, magának tartotta meg, úgy okoskodván, hogy a cselédség ügyis megkapja a maga bérét.

** Hamburgban egy két éves gyermeket mutogatnak, ki magasságra minden más 2 éves gyermekkel megegyezik, de oly kövér, hogy sulya a száz fontot meghaladja.

** A Fra Diavolo-nak a párisi nagy operában közelebb történt előadásán egy fiatal hölgy megkísérté a legfelső karzatról a földszinre ugrani. Át is veté magát már a párkányon, de e perczen feledve kétségbeesését, felébredt keblében az életvágy, s minden erejével a párkányt borító bársonyterítőbe fogódzott. E rettentő helyzetben függött több percig egy jalkiáltás nélkül. A földszinti közönség iparkodott megmenteni magát, nehogy valakinek fejére essék, s nem találkozott senki, ki segélyére sietett volna. A zene s ének elhallgatott, s lélegzetfojtva várták, mikor fogy ki a hölgy karjaiból az erő, miképen zuzza magát össze, a zárt-székek közt. Most egy színházi munkás törte magát elő, ez megtámaszkodva a párkányba, a hölgyet egy emeléssel megmentette. A rendőrség közbejöttére elmondá a hölgy, hogy ő R. Julie, szerencsétlen szerelem miatt akart öngyilkos lenni. Lakásán már el is volt készítve a szükséges halotti öltözék.

** Nápoly mostani királya, mint mondják, annyira kedvelője a művészetnek, hogy maga is foglalkozik vele, s nevezetesen a muzeum is bír tőle több szoborművet, s szép vésetű érmekeket.

** Montalembert gróf, miután ismeretes perében volt védői, Berryer, és Dufaure, minden tiszteletdíjt visszautasítottak, Demosthenesnek (hires görög szónok) a vatikánban, s Aristidesnek (az igazság nagy embere) a nápolyi muzeumban levő szobráról két-két ezüstöntetű mellképet véteztet le, s ezzel tisztelé meg a két jeles ügyvédet.

** A keleti szokásokat illetőleg, semmiről sincs oly hibás véleménye Európának, mint azon állapot és befolyásról melylyel a persa s török nők a házi életben bírnak. A keleti égalj befolyása alatt sokkal hamarabb testi érettséghez jutnak a nők, mint az nálunk történik, s épen ez oknál fogva, — mihez még az örökös ülésben töltött életmód, henyelés, s tulságban használt fürdők is járulnak — igen gyakran már oly korban láthatók rajtuk az öregség nyomai, melyben a mi nőink rendesen legteljesebb virágukban vannak. Akármily nagy hatással van is e körülmény a férfiak soknejűségére, mégis sokkal kevesebb férfi él ez

előjoggal, mint azt mi rendszerint gondoljuk. Ezer persa közt például alig van 12, kinek több neje van kettőnél, s alig harmincz, kinek több lenne egyenél; s az egyes házasságoknál, mint azt számtalan utazó bizonyítja, a felek egymáshoz viszonya, s a házaseleti szokások stb, nagyon kevésben ütnek el az európai házaselettől; és ott is mint nálunk, a ház asszonya, feje a házi kormányznak, s az anya legszentebb tisztelet tárgya — a fejedelemnél úgy, mint a pórnál. Ha valamelyes vagyona van a nőnek, az korán korlátlan hatalmat ad neki fölötte — a meddig él, s e jogában férjhezmenetele sem korlátozza. — És ily joguk még az európai országokban sincs mindenütt a nőknek, nincs például a szabad Angliában, hol a nő, azon perczen, midőn férjével gyűrüt cserélt, minden jogát elveszti vagyona fölött, s az férjére száll által, hacsak már az összekelés előtt ellenkező értelmű szerződés nem kötöttetett köztük. A müzulman nő halálával csak vagyona felét öröklí férje, sőt ha gyermekek vannak, csak egy negyedét, a többi három negyeden a gyermekek osztoznak nem és korkülönbség nélkül egyaránt. Még a tatárnők állása sem különbözik sokban az európai nőkéttől, jóllehet bizonyos bánásmódnak vannak alávetve, mely az ottani szokások nem ismerőjében azonban bizonyosan a mienkkel ellenkező meggyőződést keltene. Ott az apa, ősrégi szokásoknál fogva valósággal úgy adja el leányát leendő férjének. Ha a kérő nem fizetheti le a kívánt árt egyszerre, úgy a hátralékot a leány apjánál, mint valaha Jákobnak, le kell szolgáltatnia. Egy szép leány szabott ára rendszerint körülbelől 30 tehénből áll, mely összeg a leány bájai szerint egész 4—5-ig alászállhat. De ámbár az apa eladhatja leányát, a férjnek nincs jogában így rendelkezni fölötte. Ha hűtlen lett hozzá, visszaküldheti őt szüleinek, s követelheti az érte adottakat. Az igaz, hogy sok tatár törzsnél a nő nem étkezhetik férjével egy asztalnál, s míg ez kényelemben hever, neki a legterheesebb házimunkákat kell végeznie, — azonban e szokás lassankint eltűnedezik. A tatárnők igen vendégszeretők az idegenek iránt, míg férjeik s gyermekeik iránt képzelhetlenül gyengédek. — Nagyon szeretik a cziczomát, — ünnepeken ragyogón felöltözködnek, s mikor akarják, meglátogatják barátnőiket, rokonaikat, s a társas összejöveteleken ép úgy el tudnak mulatni, mint a mi nőink. Ünnepi öltözetüket a ráhalmozott arany és ezüst ékszerek különböztetik meg a török hölgyektől. Nagy függőik sokszor vállaikra érnek; nyaklánczaik s karpereceik rendkívüli értékkel bírnak, s e mellett igen sokszor orraikat is gyűrűkkel czifrázzák fel. Világos sárga bő inexpressseblet, piros papucsot, s hosszú felső selyemöltönyt hordanak, mely utóbbit a mellen ezüst zsinórok, a derékon pedig ezüsthimzetű aranycsatos szíjak tartják ösz-

sze. A török nők szokása szerint körmeiket pirosra festik, azonban azokkal ellenkezőleg, többnyire fátyolozatlan mennek ki. A hajadonok magas gömbölyű fővegeikről ismerhetők fel, mely rendszerint vörös színű, s arany- és ezüst pénzekkel van kivarrva. Homlokaikat korallgyöngyök fűzik körül, s hajuk ezüstbojtokban végződő vastag fonadékokban hull le hátokon. Látni kell két-három tatár lányt együtt, a mint sétára kocsizva együtt nevetgélnek. A stambuli „édes vizek“ partján vagy Bayakderé-ben vagy Skutariban gyakran lehet őket hintálni látni, míg az éltes matronák mély árnyékban ülve, s hosszú szárából csibukozva, adják át magukat a dohányzás élvezetnek. Kávét ritkán isznak, s e fölött sokkal jobbnak tartanak egy különös theanemet, mely a Don partján terem, s melyet sóval, vajjal és borssal vegyítve szörpölgetnek.

** Horsfall liverpooli gyáros, az angol kormányának egy ágyút ajándékozott, melyhez hasonló nagyságu még nem volt a világon. Anyaga kovacsolt vas, nyom 22 tonnát, a hozzá való gelyő 3 mázsás. Minden töltésre 78 font lőport szükségel.

** A montebelloi ütközet után a csatatér egyik részén a francia, másikon az osztrák halottak temették el. A temetést végező két fél igen szives volt egymás iránt. Ittak egymás csutoráiból, s távozáskor köszönték egymást.

** Egy angol valahonnét egy oroszlánkölyök birtokába jutván, azt annyira megszelidíté, hogy mint valamely háziállattal játszadozott vele. Az állat is igen látszott urához ragaszkodni, s nagyon boldognak érezte magát, ha az sörényét czirógatta vagy hozzá beszélt. Egy napon a lord a pamlagon aludt, s egyik keze a pamlag oldala mellett lecsüngött. Az oroszlán bevetődött a szobába, s alunni látván urát, hogy irántai vonzalmát tanusítsa, elkezdé a lefüggő kezét nyalni. Nem sok idő mult bele, a fűrészes oroszlánnyelv felkarmolta a vékony emberbört, úgy hogy a vér kezdett serkezdeni, mit az állat mohón nyalt fel. A lordot felébreszté a fájdalom, mit gyengéd állatja neki okozott, s hirtelen el akará rántani karját a veszélyes kedveskedés elől. De első mozdulatára rövid tompa morgás tört elő az állat torkából, melyet a lord még soha sem hallott tőle, s mely mindannyiszor ismétlődött, valahányszor megkísérté elvonni kezét. Most már nem volt kétsége többé, hogy a fiatal oroszlán, az ártatlan játékszerből kegyetlen fenevaddá változott, mely miután egyszer vért izlett, még több után szomjazik. A lord csendesesen pamlagvánkosa alá nyúlt másik kezével, hol minden eshetőségre készen volt egy pisztoly, s a szegény oroszlánt agyonlötötte. Nagyon nehezére esett kedvenczét megölni, de nem volt más menekvése e rettentő pillanatban, midőn a legkisebb mocczanás életébe kerülhetett volna.

T Á R C Z A.

NEMZETI SZINHÁZI JÁTÉKREND.

Junius 15. Másodszor : „Műszeretők“. Vigj 3 felv. Szigligetitől. — Az elsőnél szabatosabb előadás.

Junius 16. „Eszak csillaga“. Meyerbeer operája. — Kettős volt a vonzó érdek, melyeknél fogva a színház — végre valahára — szorongásig megtelt. Hollósy-L.-né két havi szabadságutjára indulás előtt ez estén lépe fel utolszor; azután meg Bignio, kinek jutalomjátéka is volt, ezuttal énekelte először Péter czárt. A közönség szives tapsokkal, hosszas éljenzéssel szavazott helyeslést, midőn gondos tisztelők számos koszorúkkal tüntetik ki a nagyreményű fiatal énekest, kinek oly magas értékű hangja, már is sok bájty egyesítő énekmodora van, hogy félnünk kell, miszerint belőle maholnap a legdrágább operai luxuscikk válik, s mint Stégert, Csillag Rózát az uralkodó világvárosok gazdag pénztárakkal bíró szinpadai elragadandják tőlünk. Ha a sokkal nagyobb előnyök mellett a kisebb hiányok fölemlítését mulaszthatlan dolognak tartja valaki, megjegyyezheti, hogy játéka messze maradt énekbeli előadása mellett, de ismét semmi kétség benne, hogy többszöri fölléptével e szerepben is jobb öszhangra fog eljutni játéka és énekelésében. — Ellinger, ki Danilovits szerepét vállalta el, hirtelen betegnek jelentette magát. Hollósy-L.-né még mindig a régi bájjal énekel, s ez estén is többször kihivatott.

Junius 17. „Tamás bátya kunyhója.“ Jól mondta egy laptárs, hogy ebből a kunyhóból sem építhetünk már palotát.

Junius 18. Tóth József javára, először : „Egy szegény ifjú története“. Feuillet Octáv után fordították Hegedüs és Feleki. Azon szép regény dramatizálása ez, melyről mult számaink egyikének „házi könyvtár“ rovatában dicsérőleg szözlötünk. Azonban úgy tetszik, jobb ezt regényben olvasni, bár mint dráma is egyike a legjobbaknak. Mert a regényben sok oly szép árnyalat nagy hatást tesz, a mi a drámai szűkebb keretbe nem is volt behozható. Ilyen a Porhőe kisasszony jellemének árnyalása, és e személy pedig innen végkép ki van hagyva. Mindazáltal e színmű tetszett, s szinpadunkra átültetését nyereségnek tartjuk. Az idegenből csak is a legjobbak szemelendők ki.

Junius 19. „Angyal Bandi“. Népsz. Felekitől. — Vajha megkísérленé már egyszer az igazgatóság vasárnapon egy shakespearei classicus, nagy történeti és erkölcsi tanuságot magában foglaló dráma adatását.

Junius 20. Eötvös Borcsa javára : „Dallos Pista“. Népsz. Egész délután esett. A színház

csaknem üres volt. A gyér közönség a jutalmazottat, színházunk egyik leghasznosabb tagját, részvétellejesen fogadta.

E G Y V E L E G.

(Völegénypróba.) (Vége.) A tiz nap leletével aztán, mialatt Santa-Cruz marquisnak folyton oldala mellett volt, ismét vissza hozták a grófi palotába. Legelső dolga volt a játékszobába szaladni, behementeredni egy támlányba, azután a kártyát megkeverni, megemelni s szétoztani. Szemei fényleni látszottak mialatt szakadatlanul zsebeiben keresgél, mintha pénzt akarna kivenni, hogy vesztéseit fizesse. „Kegyelmes uram, szólt Miguel a grófhhoz, Santa-Cruz marquis sem a mi emberünk. Ő kártyás. Most próbáljuk ki d'Alcantara lovagot.“ — Másnap Gaspardo d'Alcantara lovaghoz utazott, s itt is eltöltött tiz napot. Midőn megjött innen, nem volt sürgösebb teendője, mint minden hölgy előtt térdre esni, azoknak kezeit csókolni, és hadonázással, kiabálással érthetővé tenni iszonyu szerelmét. „O! kiáltá Miguel, a harmadik kérés még kevésbé használhatjuk, mint a két elsőt. Gróf ur, ön látja, hogy kedves leánya, egy tékozló, egy kártyás, s egy csélcsap-ember kelepcezéséből szabadult meg. Ön ment az előítéletektől, egyedüli óhaj-tása leánya boldogsága, s inkább tekinti Leona jövődöbelijének szívét és gondolkozását, mint állását és gazdagságát. Keressen ön a tudományok vagy a művészetek mezején egy méltó vőt; adjon ön arany szárnyakat egy oly tehetségnek, mely elrejtve, nem szükségel egyebet, mint némi jólétet s szerencsét, hogy geniuszát szemébe ragyogtassa azon világnak, melynek csak ruhája ragyog. Gróf ur, én a fiatal művészt, ki leánya bájjait oly élet-hűn visszaadta a vásznon, elsáppadni láttam, midőn elhagynia kelle a palotát. Az ifju ember egy derék tengerészkapitány fia, neve Barthalez Fernando; atyja kitüntetéssel harczolt végig egy tengeri háborut a portugallok ellen. A fiúnak nagy talentuma, s nemes jelleme van, de szerény és szegény. Adjon neki eszközt, hogy érvényre juttathassa talentumát, s adja neki leányát, ki tudom szintén nem közönyös az érdekes ifju iránt. De daczára a jó hirnévnek, mely a művész után hangzik, elküldjük hozzá Gaspardót, ez a legbizonyosabb próbakő.“ — A gróf most is követte titkárja tanácsát. A majmot egy hétre a művészhez küldték, azon szin alatt, hogy arczképezze le, s midőn egy hét mulva megérkezett — ó mily változás! Minden gonosz szokása elmúlt, s folyton egy festéssel foglalkozó vagy időnként gondolkodásba mélyedni látszó egyént látszott utánozni, s csak azzal szakítá félbe e foglalatosságot, hogy időről-

időre kis miniatűr-képet csókolgatott. A gróf meglepetve e felfedezés által, s leánya titokban tartott szerelméről is értesülve, megáldá a szép párt. Miguelt gazdag emberré tették, s Gaspardo habár folyton kényeztetve, megtartá a szegény művész szobájában eltanult szelid magaviseletét, s késő vénséget ért a boldog pár körében, melynek boldogságát, a nélkül, hogy tudná, nagyrészen ő eszközölte. Mennyivel több boldog házaseset lenne a világon, ha az ily szerencsés ötletek, mint a most elmondott „vőlegénypróba“, oly ritkák nem volnának!

** A maltai nők — mondja egy utazó — általában véve szépeknek mondhatók. Birnak ők, mint minden délországi nők bizonyos sajátságos bajakkal, melyek még a nem szép arcot is kellemessé teszik; ilyenek a lángoló fekete szemek, nagy fekete haj, vakító fehér fogak. Szemeiket hosszú selyem pillák árnyékolják, melyek csábítóvá teszik tekintetüket, s annak ellenállhatlan beszédességet kölcsönöznek. Bőrük hófehér, kezük, lábuk a semmiségig kicsi, növésük karsu s hajlékony, mint a zergéé. — Az előkelő féltékenysége a család nőtagjait valóságos kolostori zárkózottságra kárhoztatta, s évektől fogva tartó benső ismeretség kívántatik arra, hogy egy idegen valamely előkelő maltai család nőkörébe beléphessen. A nők öltözéke, legalább a házon kívül egészen ugyanazon szabásu, sőt gyakran ugyanazon kelmejük is, s áll egy az onellából, mely tulajdonképen nem más, mint szoknya, s a fél-onellából, mely a mantillhoz hasonlít, s melylyel a fő is eltakartatik. Minthogy ez öltözet többnyire fekete, s a nők egészen beletakaróznak, első pillanatra azt hinné az ember, hogy e szigeten mind apácák laknak.

** Midőn I. Otto görög király neje, Oldenburgi Amália hercegnő, bevonulását tartá Athenebe, az utcák mind virágokkal valának behintve. S! ezenfelül a város egy nagy koszorut nyújtott át a királynénak — burgonyavirágokból. Ugyanis ekkor hozák be Görögországba a burgonyát, melynek virágai nagyon szépnek tűnven fel a görögök előtt, azokból fontak koszorut királynéjuknak.

** Fejedelmek különös időtöltései. — Saroch tatár fejedelem nyilakat és korbácsokat készített. — Atheas, scythák fejedelme, maga kefélt s nyergelte lovait; s midőn a macedoni követek ily foglalkozásban találták, kérdé tőlük, vajjon Fülöp, macedoni király foglalkozik-e ily dolgokkal? — Abbas perzsa király, maga patkolta lovait. Ha hosszabb utra, vadászatra vagy hadba ment, mindennemű eszközök voltak vele, hogy ha a zablán, nyergen, vagy más effélén hiba esnék, megigazíthassa. — Nero római császár a zenét kedvelte. — Valentinianus császár viaszból és agyagból szobrokat készített. — Gambinius german király serfőzésre tanította alattvalóit. — Philadelfi Ptolemeus gépeket talált fel. — I. Ferdinand, Hetruria nagyfejedelme aranyat fényesített s gyémántot

köszörült. — Vilmos, bajor fejedelem faórárt készített, mely az időmutatás mellett egy üvegcsengetyű segítségével az alvót is felébreszté. — Hartabus, Hirkania királya, vakandokat fogdosott. — Eropus macedoni király, békákat fogdosott. — Domitianus legyeket fogdosott. Emiatt, ha kérdék, van-e valaki a királynál, rendesen azt válaszolták: még légy sincs.

** „Hires egyének szerelmes levelei“ czim alatt egy gyűjtemény jelent meg Londonban, melyből itt közöljük I. Napoleonnak egy levelét, melyet ő 1796-iki october 17-én Modenából nejeinek (Josephine) küldött. „Tegnapelőtt egész nap táborban voltam, tegnap pedig az ágyat őriztem. Beteg vagyok, lázam és főfájásom van, de az nem tartóztat vissza, hogy neked, ki legkedvesebb vagy lelkenek, ne írjak. Leveleidet meg kaptam, ajkaimhoz szoritám és száz mérföldnyi távollétünk miatti panaszaim eltűntek. E perczen ugy tetszik nekem, mintha látnálak, nem szeszélyesen s makacsodva, hanem jóságosan, szerelemteljesen s azon gyöngédséggel, mely kizáró tulajdona az én Josephinemnek. . . . De ez csak tűnő álom volt, s te láthatod ebből, hogy lázálmaim még mindig tartanak. A te leveleid oly fagyosak, mintha 50 esztendő volnál, vagy mintha már 15 éves házasság volnánk, nem lehelnek azok szerelmet, hanem csak barátságot s hideg érzelmeket. Oh Josephine! ez nagyon igazságtalanul, hűtlenül van tőled. Mért adsz te nekem annyi okot panaszra? Nem szeretsz már engem? Valóban igaz lenne ez? Gyűlölsz talán? Ah! én ilyesmit gyanítok. . . . Ezer meg ezer csókot neked, oly gyöngédek, mint az én szerető szívem. Én jól érzem magam. Holnap indulok innen. Az angolok elhagyják a közép-tengert. Jó ujság Franciaországnak s a hadseregnek“.

** A kalandor. E czim alatt következő életírást olvasunk a „O. D. P.“-ban. „Garibaldi József született Nizzában, 1807-ben, július 14 én. Legelőször a piemonti hajóhadnál lépett szolgálatba, s már mint ujoncz meglepő tanujelét adta bátorságának és hidegvérűségének. 1834. egy özszeesküvésbeni részvéte miatt futnia kellett, és sikerült Franciaországba jutnia, hol a tunisi bey-nél katonai szolgálatot vállalt. De nem soká tudott itt megmaradni, nyughatatlansága ösztönözte, hogy tágasabb kört keressen cselekvésének. A dél-amerikai szabadság-háborúk ellenállhatlanul látszottak magukhoz vonni, s Montevideoba megérkezve, az uruguay-i köztársasági tengerészetébe lépett, s elvitathatlan tehetségei csakhamar főparancsnokká tették a Buenos-Ayres ellen indított hadjáratban. Az angol-francia közbejvetelre, mint önálló csapatvezér működött, majd egy szélkönnyű lovasság, majd egy mindent merészlő gyalogság élén. Így lett valóságos guerilla-vezérré. 1848-ban az olasz háborúkban működött, s ezek végével Piemontba visszatérve, a kamara tagjává választott. Legvitézebb haditetteit azon katonák ellen

hajtotta végre, kiknek élén jelenleg harczol. 1849-ben Rómát 3000 emberével védte a francziák ellen, és sok sebet kapott. A túlnyomó erő elől kitérni kénytetvén, innét a St.-Marino sziklavár felé vonult seregével, de a várórség daczolt vele, s 200 embere kíséretében, nejével együtt, az adriai tengeren keresztül Genuába hajózott. Ezentúl mint békességes kereskedői ügynök utazott majd Uj-Yorkba, majd Kaliforniába, majd pedig Chinába. Időközben egy csapat vezényletét is vitte Pem ellen, s végre egy kereskedőhajó kapitánya volt, s többször hajózott az afrikai partokra, mig nem a legujabb események folytán őt ismét az olaszországi harczter közepén látjuk. Mi reméljük ugyan az „O. D. P.“ mielőbb megirhatni, hogy valamelyik osztrák ezred e guerilla főnök portyázásának dicsőségesen véget vetett“.

H Á Z I K Ö N Y V T Á R.

Flóri könyve. Szövegbe nyomott száz kép-pel. Irta Bezerédy Amália. Kiadja Heckenast G. Uj népkiadás. Ezen gyermekkönyvecske, — írja a kiadó előszavában — egy nemeskeblü hölgy munkálatainak köszöni eredetét, ki a kisdéd nevelés és oktatás ügyét körében előmozdítani fáradszónul iparkodott. Ezen asszony nincs többé! de kedves jelenése az életben, és magas érdemei mindazoknak, kik hozzá közelebb állottak, emlékében fennmaradandók. Habár e gyermekkönyvnek teljesebb kidolgozása s bevégezése az író kora halálával félbenszakadott, — eme hátrahagyott töredékeket is kívánatos és jótékony adományul fogadjuk, melyeket örömmel ajánlunk a zsenge ifjúságnak. És ha majd a gyermek gyönyörködve forgatja e könyvecskét, ha kedvesen mondogatja az elmés verseket és danol a kedélyes énekekből, ha ezenfelül csak egy két lelkes magyar anyában eszme s kedv foganzik a magyar kisdéd képeztetését hasonló mód elősegíteni, — gazdag jutalma, szép emléke lesz a nemes üdvözlőnek.

Jelen számunkkal, mely utolsó e félévben, küldjük szét **Hegedüsné Lina** és **Szerdahelyi Kálmán** arczképeiket, melyeket Barabás művészónja nagy gonddal csupán lapunk számára rajzolt, s melyekkel, bár jóval tetemesb áldozatba kerültek, t. előfizetőink számára kedvesb meglepetést véltünk szerezni, mint már ismert aczélmetszetekkel, melyek egyébkint is inkább albumokba, mint függő keretbe alkalmasak. Reméljük, hogy képeink tárgyát is tisztelt közönségünk tetszésével egyezőleg választottuk. Hegedüsné és Szerdahelyi ugy tekinthetők, mint a legifjabb színművészi nemzedék legtehetségesebb, legeredetibb tagjai, kik, noha még a folytonos és sebes haladás messze ösvénye van előttük, már is

egy színvonalra emelkedtek első legjelesbjeinkkel, azokkal, kik színészetünket megalkották, s szakmájukban, kedvencz szerepeikben a világ elsőrangú színművészei mellé elfogultság nélkül állithatók. E képeket minden első félévi t. előfizetőnő veendi, de mivel még néhány száz darabnak lenyomása éppen jelenleg van munkában, jelen első félévi legutolsó számunk minden példányainak szétküldése pár nappal, de legfőlebb csak egy héttel később fog bevégeztetni, miért kegyes várakozásért esdünk azok előtt, kiknek csak pár nappal később lehetünk szerencsések példányaikat megküldeni. Megjegyzendőnek tartjuk, hogy a képek nem külön hanem jelen 26-ik számunkkal együtt expediáltatnak.

— Legutóbbi képtalányunk helyes megfejtését: (a bölcsesség okvetlen gyümölcse: békés türelem) következő t. cz. előfizetőnök küldté; be hozzánk: Takó Ilka, Telekiben; Pap Györgynk Iván Mari, Pálfán; Vasskó Zsuzsi, Miskolczon é Micheller Jozefa, Fülén; Kovács Irma, Bátorke-sziben; Bozóky Györgyné, Kunszentmártonban; Balassa Zsófi, Nyéken; Stenczinger Mari, Komáromban; Sziklay Emilia, K.-H.-Váralján; Türk Emma, Kélhelyben; L. Emilné, Nyitrán; Vécsey Pálné, S.-Velezden; K. Ilka, Komáromban; Styasznyi Fanni, Bajmóczon; Kétli Irma, Csurgón; Haan A., B.-Csabán; Faragó Irma, Csurgón; Balla Ferenczné, Thuzséron; Szmrecsányi Zsófi, Kassán; Haynald Istvánné, Szolnokban. — Sorsolás utján nyertesek lőnek I. jutalomra: Sziklay Emilia, K.-H.-Váralján. II. jut. Stenczinger Mari, Komáromban. III. jut. Pap Györgyné, (Iván Mari) Pálfán, kiknek a kitűzött jutalomkönyvek, u. m. Irma hagyományai, Vahot Sándornétól, Elátkozott család Jókaitól, Kazinczy versei, diszkötésben, e napon postára tétettek.

K é p t a l á n y.

A

A megfejtők közül hárman következő jutalmakban részesülendnek (határidő juliusi harmadik számunk): Elátkozott család, Jókaitól; Élet és Tündérhon, Jósikától; Az élet utjai, Jósikától. Mindannyi diszkötésben.

SZERDAHELYI KÁLMÁN.

VIDÉKI LEVELEK.

Debreczen, 1858 jun. 19-én. — Társaséletünkben néha-néha még vannak élményeink, ha azon minden szépre s jóra lelkesülő hölgyek között jutunk, kik a művészet és nemzeti irodalom mozzanatait és a többi közérdekű eseményeket éber figyelemmel kísérik, kik nemes érdekeltséggel cserélnek eszmét, s nyilvánítanak szépirodalmunk e vagy ama terméke fölött, — ilyenkor valóban elegendő okot találunk öröme jókedvre. . . .

Mi nyilvános élveinket illeti, valahára elmondhatjuk, hogy nem szűkölködünk bennük. — Mert egy pár héttel ezelőtt közzénk érkezett és megkezdé működése sorozatát Buda y József jól szervezett szintársasága, s érdemlett pártolásban részesül; a társulat jelentékenyebb tagjai, mint azt az eddigi előadásokból megítélhetem: Szilágyiné szül. Harmath Ida, kit gyermeksége kedves korszakából ismer közönségünk, s kibén, egykoron jövőjéhez kötött reményeinket most ime megvalósulva látjuk; s új reményeink azt mondják, azzal biztatnak bennünket, hogy ily haladás mellett, még eljuthatand oda, hol számára a művésznői koszoru várakozik. Szigeti Imre kellő alakító tehetséggel megáldatva, igyekvő, s tanulmányozott színész, szerepei rendszerint sikerültek, — épen ezért a közönség másik kedvence; Váradiné — Kolonics Alfonza a hősnői és anyaszerepekben nélkülözhetlen tag; jellemzéseiben élethűség, előadásában kellő szenvedély. — Mátrai Mari a szende, — Dózsa az apa, — Lukácsi a szerelmes, — Szilágyi a szele-

burdi szerepekben jók, s az elismerést méltán megérdemlők. — A többi tagokról — minthogy még jellemezhetésre alkalmas szerepekben nem láthatám őket — véleményt nem kockáztathatók. A társaság adott eddig már néhány korszerű és közkedvességű darabot is, mint a többi közt a „Falusiak“, „Fenn az ernyő, nincsen kas“ és pedig az előbbi kétszer is; s ohajtandó volna, hogy a mennyire lehet mindenkor ezekhez hasonló korszerű darabokkal lépjen elő; a „Parlagi Jancsi“-féle darabokat ne háborgassuk, — hagyjuk őket aludni.

Egy levelező társam a minapában sajnálattal említé meg, hogy ritkák nálunk a házasságok; és ime a sors mint czáfolja meg tisztelt barátunkat, min egyébiránt ő velem együtt őszintén örül! — Ugyanis mostanában városunkban és ennek közelében, — de mindenesetre városunk érdekében — két jelentékeny menyegzőnek is valánk tanui, sőt magam részéről dicsekedve is mondhatom, hogy egyiknek nemcsak tanuja, hanem némi részben — tisztos szerepemnél fogva előkészítője is valék, s főörömem a menyegzőben nem az volt, hogy ennek vigalmiban a jókedv istennőjével találkozám, hanem az, hogy ezáltal oly hölgy jutott Hymen boldog országába, ki azt nem csak egyéni jelessége, hanem irodalmunk tetteges pártolása által is megérdemelte. Az ily nőre aztán elmondhatjuk, hogy éljen! s szerkesztő ur bátran utána mondhatná a koszorus költővel:

„Addig éljen, míg a honnak él!“ r. l.

 Melléklet : Előfizetési felhívás a Vasárnapi Ujság és Politikai Ujdonságok 1859. évi második félévi folyamára.

RÖMER ÉS HECKENASTNÁL

PESTEN,

(váczi-utcza kezdetén, Mocsonyi-féle szöglet-házban.)

ajánlják

a legdivatosb s legizleteseb párisi minta szerint készített

MANTILLÁIKAT,

dusválasztéku legujabb bel- és külföldi

NŐI-DIVAT-KELMÉKKEL

együtt minden évszakra, a legjutányosb áráért.

(19—9.)

Legolcsóbb magyar politikai napilap!

félévre **8** ft., egy évnegyedre **4** ft.

Előfizetési felhívás a

MAGYAR SAJTÓ

czimü

POLITIKAI NAPILAP

1859 második félévi folyamára.

Előfizetési föltételek a „Magyar Sajtó“ 1859 másod félévére :

vidékre postán küldve vagy Buda-Pesten házhoz hordatva :

félévre (julus—december) **8 ft.** ujpénz,

egy évnegyedre (julus—september) **4 ft.** ujpénz.

RS Tiz egyszerre beküldött előfizetésre egy ingyenpéldány járul.

Az előfizetési pénzeket az alulirt kiadó-hivatalhoz (egyetem-utcza 4-dik szám) bérmentesen beküldeni kérjük.

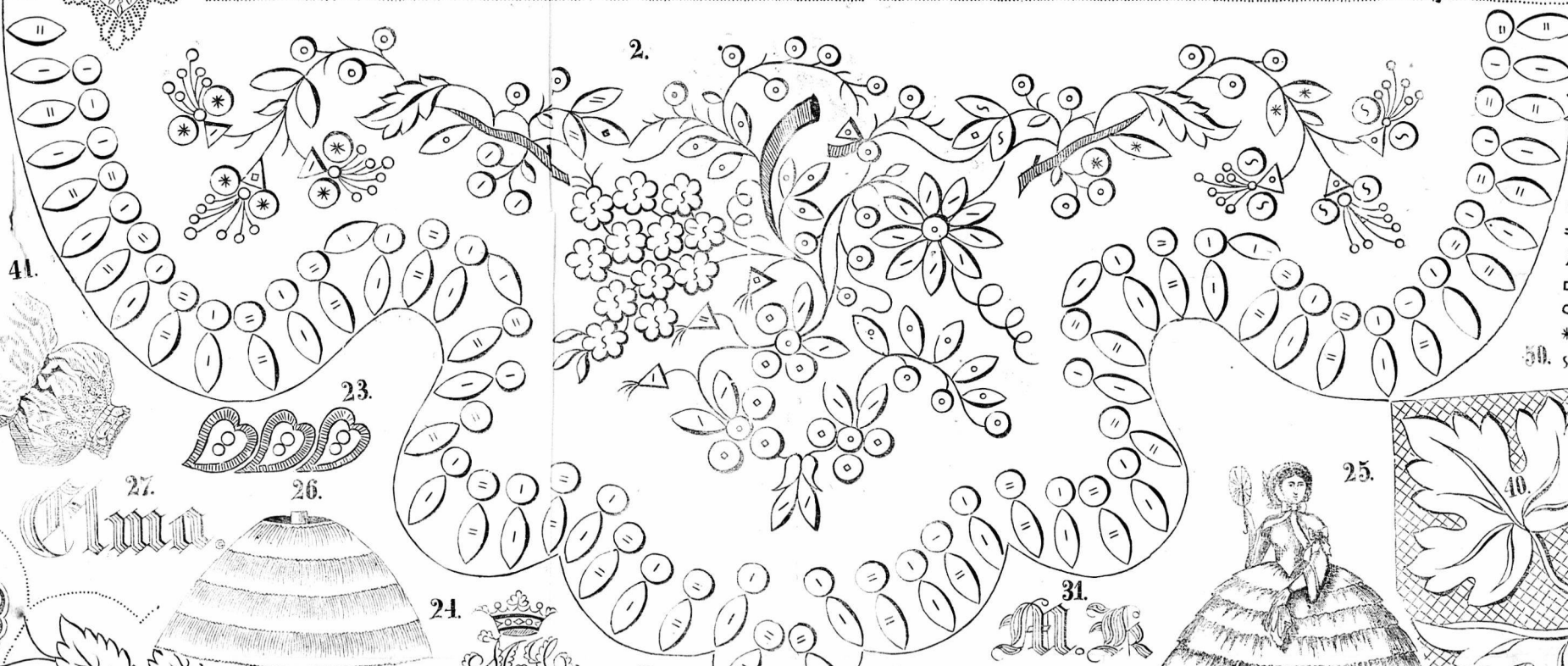
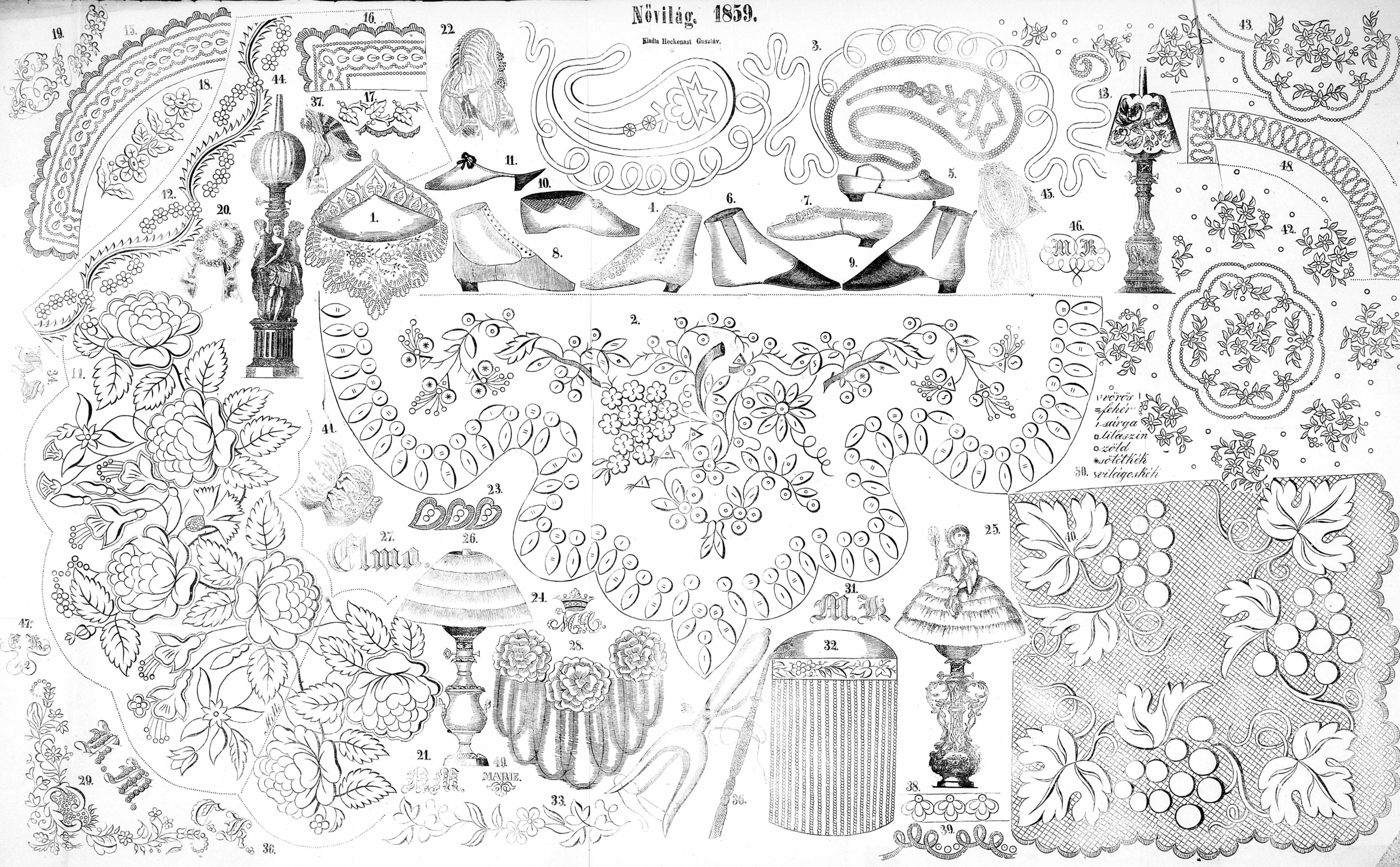
Pest, junius 1-jén 1859.

A „Magyar Sajtó“ kiadóhivatala,

34 (1—3)

(egyetem utca 4-ik szám.)

Kiatta Heckenast Guszláv.

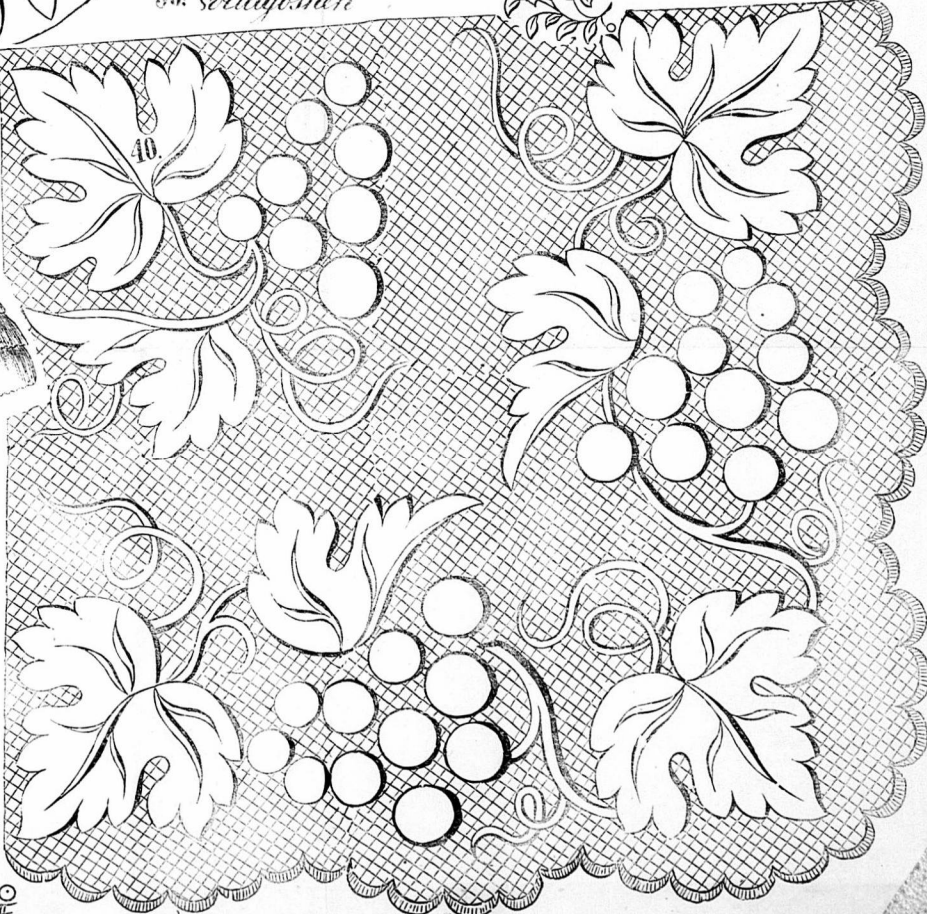

vörös
= fehér
= sárga
= lilaszín
= zöld
= sötétkék
= sötétvörös

Alma

MARIE

M. H.

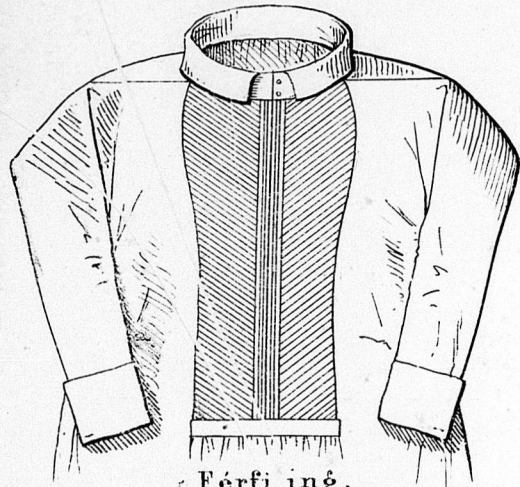

Takátsi János kisk. felsőnemű kereskedése
a Völegényhez

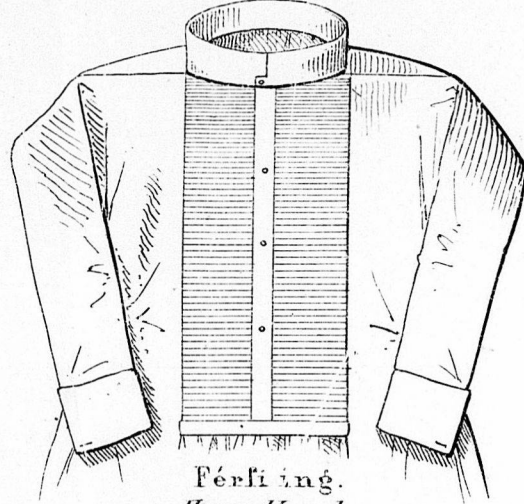
Pest, váci utca Moesonyi féle ház 12^{dik} sz.

Wäschwaarenhandlung des Joha
zum Bräutigam

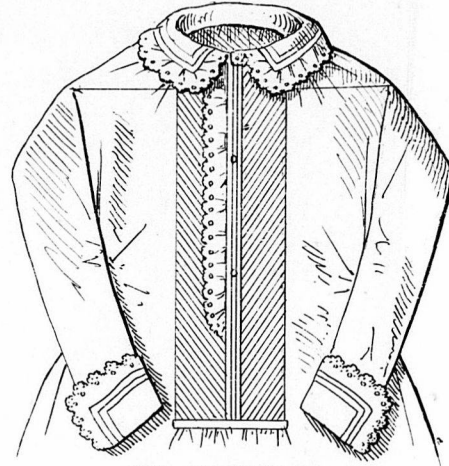
Waltznergasse Moesonyi'sches Haus Nr. 12

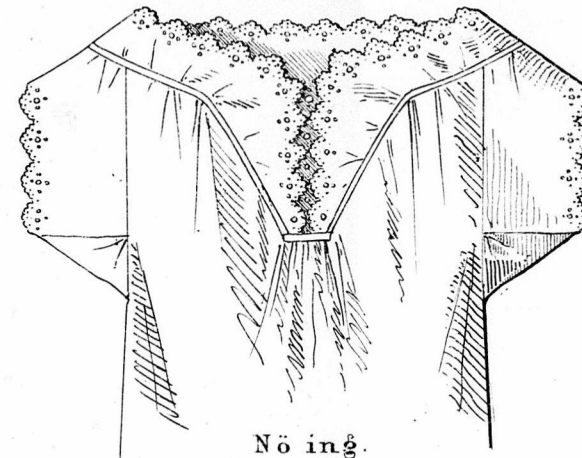
Férfi ing.
Herrn Hemd.

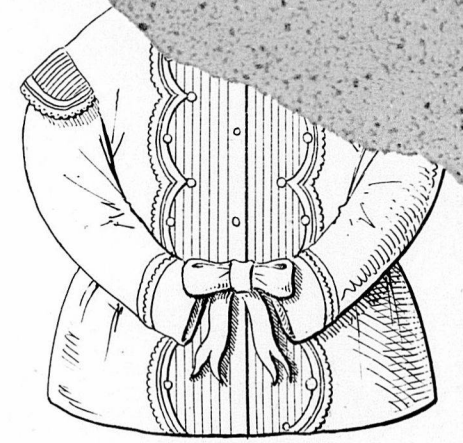
Férfi ing.
Herrn Hemd.

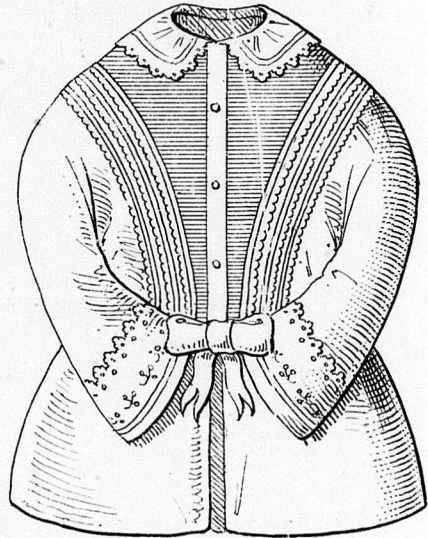
Nő éjjeli ing.
Damen Nachthemd.

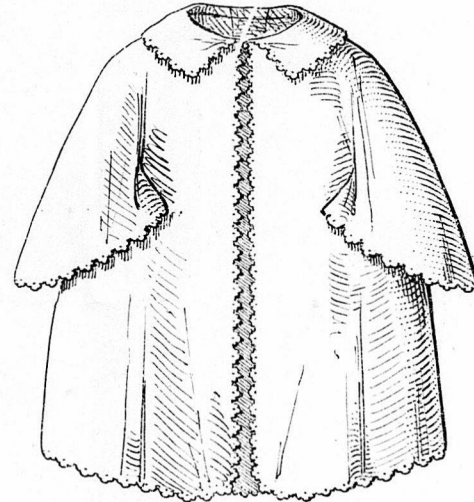
Nő ing.
Damen Hemd.

Háló ujjas.
Corsett.

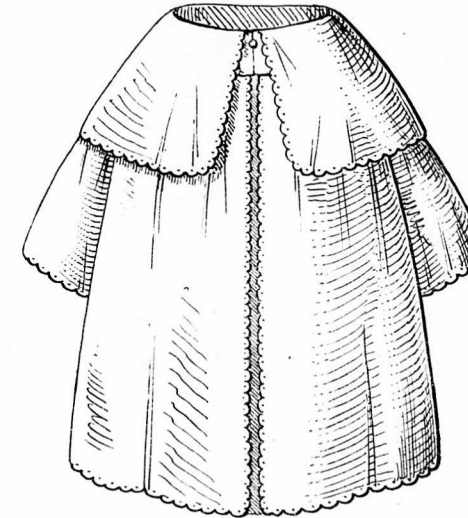
Háló ujjas
Corsett.

Fésülő köpeny.
frisir Mantel.

Fésülő köpeny.
frisir Mantel.

Fördő köpeny.
Bad Mantel.

Figyermek ruha.
Knaben Kleid.

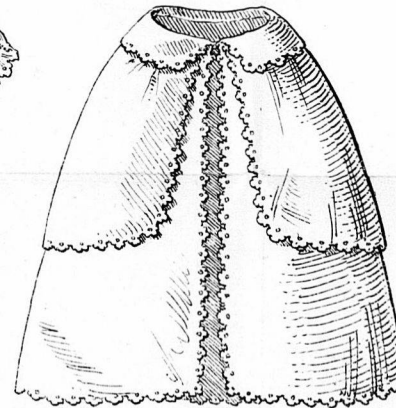
Gyermek hordo ruha
Kinder Tragkleid.

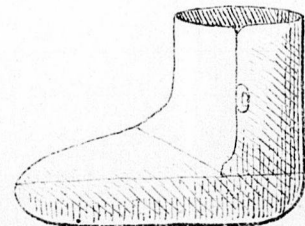
Leányka ruha.
Mädchen Kleid.

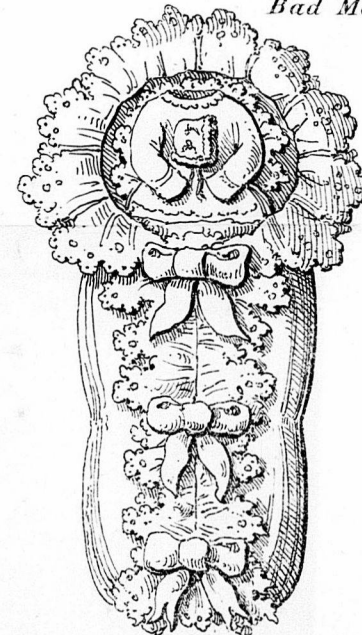
Gyermek ruha.
Kinder Kleid.

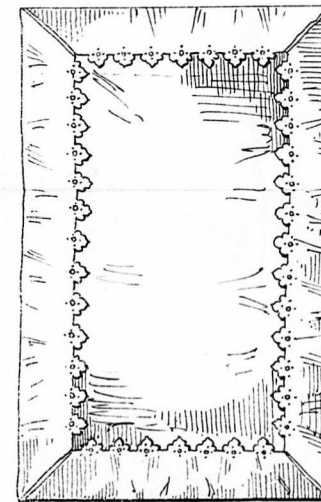
Gyermek hordo köpeny.
Kinder Tragmantel.

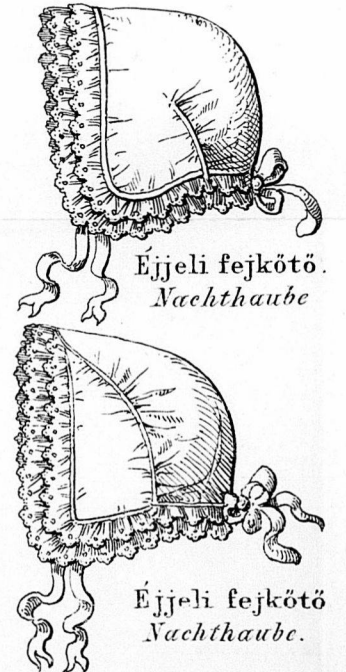
Varrott vászon kacsák.
genähte Lein Socken.

Keresztelő párna.
Taufzeug.

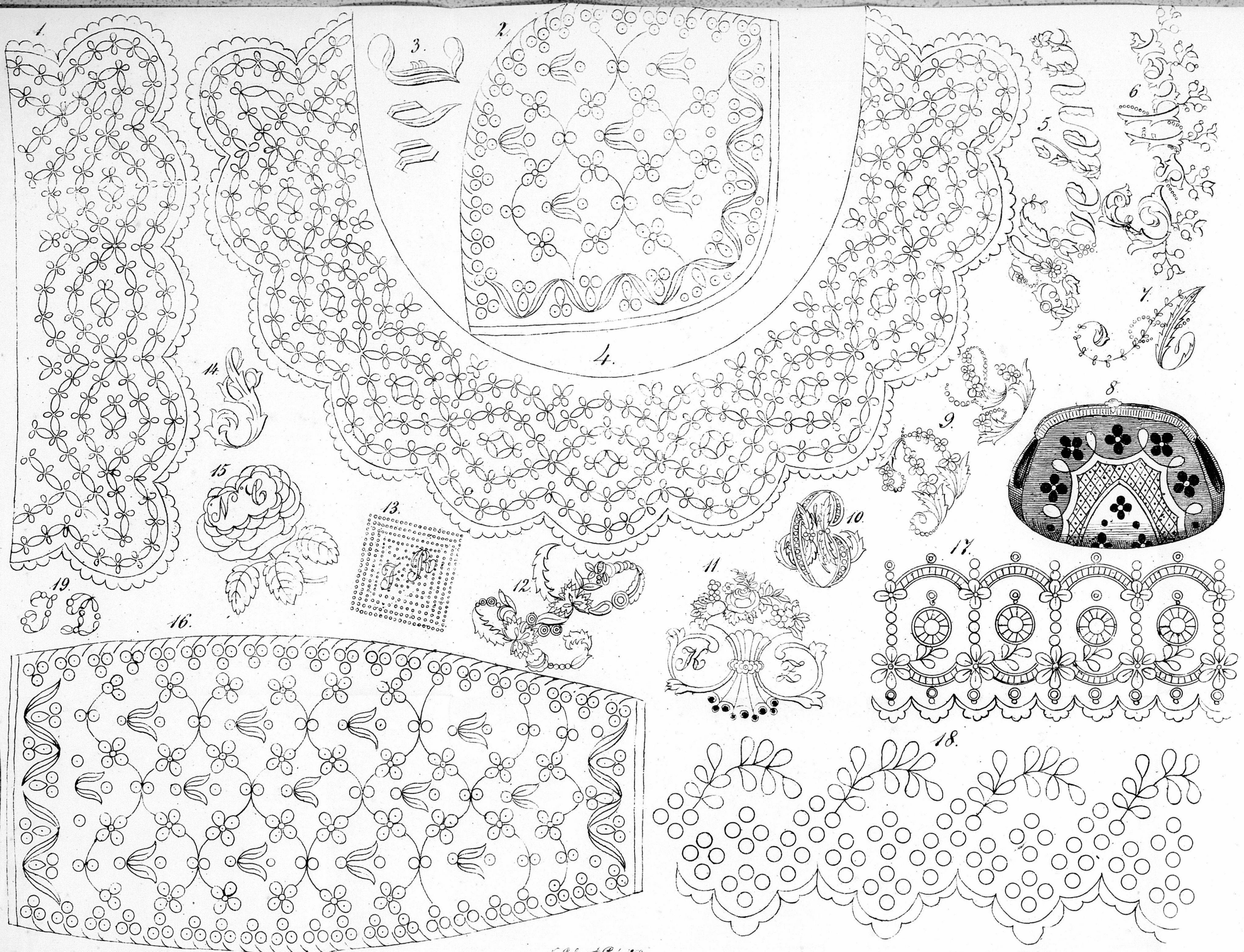

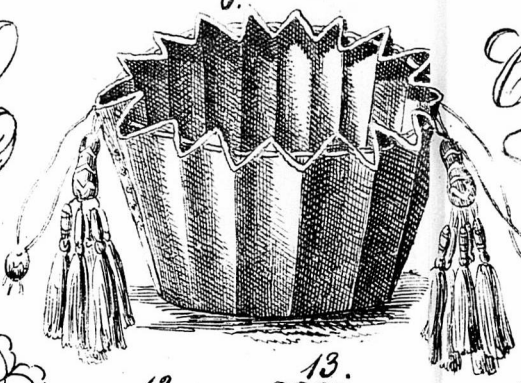
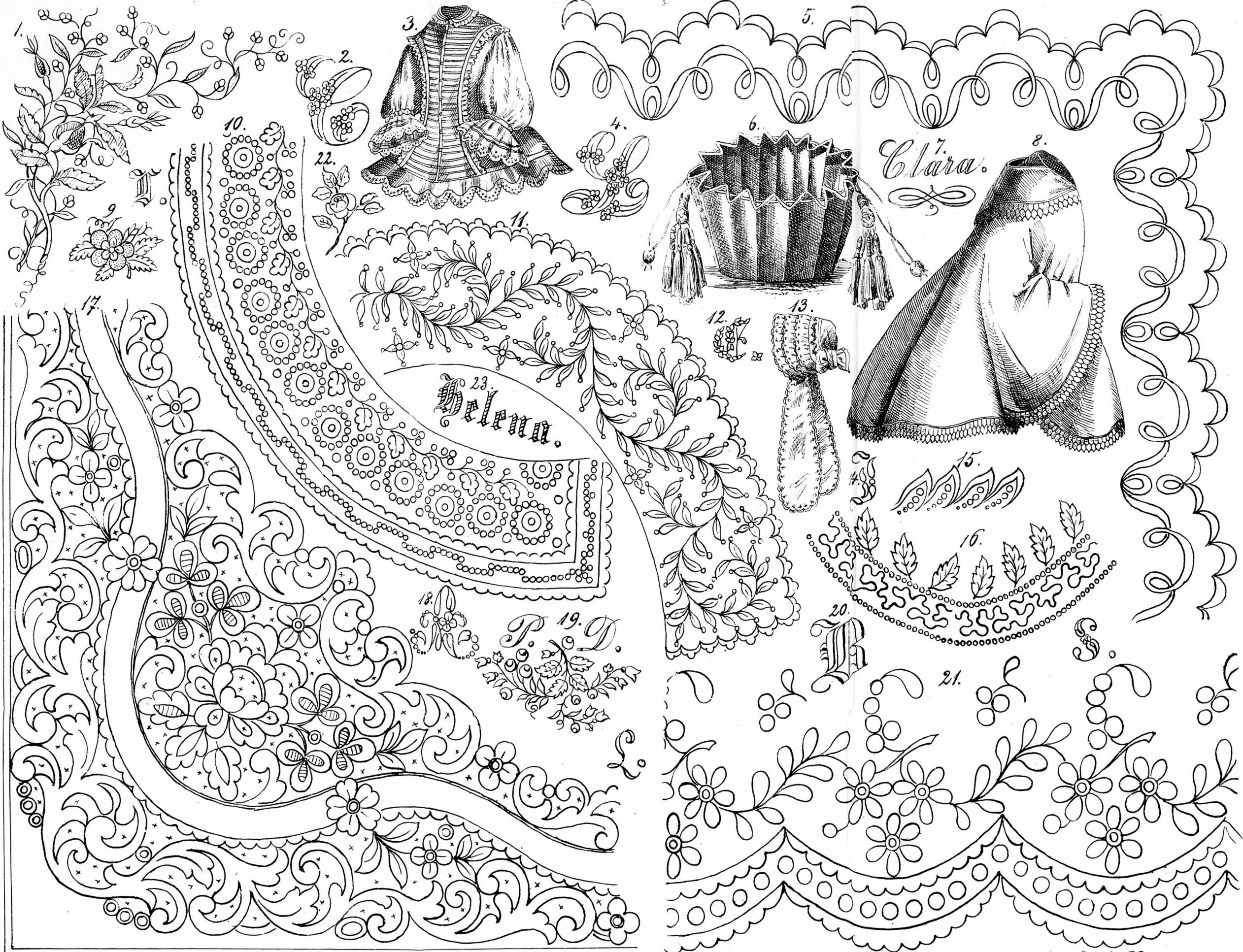
Himzet lepedő.
gest. Leintuch.

Éjjeli fejkötő.
Nachthaube

Éjjeli fejkötő
Nachthaube.

23
Helena

